

เทศน์เช้า วันที่ ๗ เมษายน ๒๕๖๒

พระอาจารย์สงบ มนัสสนุโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ตั้งใจฟังธรรมะ ตั้งใจฟังธรรมๆ นะ อาหารกาย อาหารใจ เวลาพระอยู่วัด พระประพฤติปฏิบัติคั่นคว้าเอาอาหารใจ อาหารใจคือสัจจะความจริง เข้าสู่ศีล สมาธิ ปัญญา นี่คือน้ำอาหารใจ

แต่อาหารใจขึ้นมาแล้ว เวลาพระบวชต้องมีบริวาร ๘ บริวาร ๘ ผ้าห่ม บาตรก็คือการบิณฑบาตอาหาร ยากี่น้ำดองมูลรเนา ที่อยู่อาศัยก็โคนไม้

เวลาพระอยู่วัด พระหาอาหารใจๆ เวลาอาหารใจต้องเดินจงกรม นั่งสมาธิภาวนาหาใจของตน การหาใจของตน ถ้าใจมันฟุ้งซ่าน ใจมันทุกข์มันยาก นั้นนะมันกินกิเลส มันกินพินกินไฟ มันทุกข์มันยาก เสวยอารมณ์ๆ เสวยอารมณ์แต่ขี้โลก ขี้โกรธ ขี้หลง เสวยแต่สิ่งที่มีมันทุกข์มันยาก

แต่ถ้าจะเป็นธรรมๆ เขาจะพยายามแสวงหาๆ แสวงหาอาหารหัวใจของตน ถ้าแสวงหาอาหารหัวใจของตนนะ เพื่อความร่มเย็นเป็นสุขๆ นี่คือน้ำอาหารใจ แต่เวลาอาหารใจ เข้าก็ออก บิณฑบาต ปตุต อาม ภนุเต บาตรของข้าพเจ้าครับ บาตรของเราๆ บาตรของเรา เราบิณฑบาตเลี้ยงชีพด้วยปลีแข่งๆ นี่อาหารกาย

ถ้าอาหารของกาย กายมันต้องการอาหาร ต้องการปัจจัย ๔ เวลาปัจจัย ๔ เราชวนขวายเรามีการกระทำ เราเป็นฆราวาส เราเป็นชาวพุทธไป พอเราเป็นชาวพุทธ พุทธมามกะระลึกถึงพระพุทธรูป พระธรรม พระสงฆ์ เวลาพระพุทธรูป พระธรรม พระสงฆ์ แก้วสารพัดนึกๆ ใครนึกได้มากได้น้อยแค่ไหน

เวลาหลวงตาท่านสอนนะ ท่านสอนถึงห้างสรรพสินค้า ห้างสรรพสินค้า ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าในพระไตรปิฎก ในสังฆธรรมนี้เหมือนห้างสรรพสินค้าๆ พวกเราฆราวาสเราก็ไปเดินตากแอร์ เวลานั้นร้อนๆ ก็เข้าไปห้างสรรพสินค้าไปเดินตากแอร์แล้วก็กลับบ้าน นี่ไง เวลาเอาร่างกายไปตากแอร์เป็นความร่มเย็นเป็นสุขไป

พอความรุ่มเย็นเป็นสุขเรามีหน้าที่การงานของเรา เราแสวงหาสิ่งนี้มา เราทำบุญกุศลของเราฝังดินไว้ๆๆ การฝังดินไว้ก็ฝังไว้ในหัวใจนี้ ถ้าหัวใจมันเป็นธรรมๆ มันอยากเสียดละ มันทำของมัน มันฝังดินของมันไว้ เพราะมันมีเจตนาไง ถ้าเจตนาฝังดินไว้ๆ ฝังดินไว้จนดินมันชุ่มชื้น ดินมันสมควรแก่การงาน ปลูกพืชสิ่งต่างๆ ก็เกิดขึ้นมาได้ไง

ถ้ามีศรัทธามีความเชื่อมั่นเคารพในพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ มันเคารพในสังฆธรรมไง

แต่พวกที่ดินมันด้าน ดินมันแข็ง ดินมันปลูกพืชสิ่งใดไม่ได้ไง “เออ! อยู่บ้านก็เป็นคนดีแล้วแหละ คนดีอยู่ที่ไหนก็คือคนดี คนดีอยู่ไหนก็เป็นคนดี”

ทุเรียน สวนเมืองจันทน์ขาดน้ำตายหมดเลย ขาดน้ำเขาต้องแสวงหา เขาต้องเรียกหน่วยบรรเทาทุกข์ไปแสวงหาจะน้ำให้พวกชาวสวน

นี่ไง อยู่ที่ไหนก็เป็นคนดี มันก็ดีแค่นั้นไง มันก็ตายแค่นั้นไง เพราะว่าการเกิดเวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะๆ ไม่มีคุณงามความดีมาก่อนมาเกิดเป็นมนุษย์ไม่ได้ ไม่มีความดีมาก่อนไปเกิดเป็นปลวกเป็นมด เป็นมดให้มดรังอื่นมันเข้ามาแย่งชิง แย่งชิงกัดกินมดรังนั้น

นี่ไง เกิดมาๆ เกิดมาจากไหน เกิดมาจากความดีของเรา เราทำคุณงามความดีมาน้อยขนาดไหน

เวลาเทวดา เห็นแสงฉัพพรรณรังสีไปเกิดเป็นเทวดา เห็นพ่อของตนทุกข์ยากๆ แปลงเป็นเทพบุตรมาเลย “มึงร้องให้ทำไม”

“ร้องให้เอาดาวเอาเดือน”

“เอาดาวเอาเดือนมันจะเอาได้ที่ไหนล่ะ แล้วมึงมาร้องให้เอาคนตายได้อย่างไร คนมันตายไปแล้ว เวลามันอยู่ที่ไม่ดูแลมัน เวลามันตายไปแล้วมาคร่ำครวญร้องไห้” นี่มาสอนพ่อๆ ไง

นี่เกิดเป็นเทวดา เป็นอินทร์ เป็นพรหม นี่ไง สิ่งที่เกิดเป็นเทวดา เป็นอินทร์ เป็นพรหมมันเกิดมาเพราะอะไร เพราะมันได้ทำบุญกุศลของมัน มันได้ทำบุญกับองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ได้ทำคุณงามความดี มันถึงเกิดเป็นบุญ เวลาเกิดเป็นบุญ เห็นไหม

คุณสิ เวลาลมพัดมา สิ่งเบาที่มันลอยอยู่ข้างบน สิ่งหนักหน่วงมันไหลไปตามโคน
นั้นนะ จิตใจที่หนักหน่วง จิตใจที่แข็งกระด้างใจ “เป็นคนดีๆ”...ดีของมันนะ มันไม่ใช่ดีของธรรม
พอคนดีๆ ทุกคนยกย่องตัวเองเป็นคนดี

แต่ถ้าคนดีเขาวัดกันด้วยศีล ๕ ศีล ๘ ศีล ๑๐ ศีล ๒๒๗ ถ้ามันก้าวล่วงศีล มันก้าวล่วง
ข้อวัตรปฏิบัติ นั้นนะเป็นคนเลว เลวเพราะอะไร เลวขนาดมีข้อวัตรปฏิบัติมันยังก้าวล่วงเลย

แต่เวลาคนเรา เวลาพระอยู่วัดอยู่วาแสวงหาใจของตนๆ มโนกรรมๆ ใจ ถ้ามันคิดเลว คิด
ไม่ดี มันคิดฟุ้งซ่านใจ เวลามันคิดมันคิดบวก คิดบวกว่าจะจะเป็นพระอรหันต์ๆ...มันก็ไม่ได้เป็น
ทั้งนั้นนะ มันคิดอย่างไรก็ได้

ถ้ามันจะได้ขึ้นมามันมีสติยับยั้งได้หมดเลย พอยับยั้งได้หมด จิตมันก็ว่างหมด พอจิตมัน
ว่างหมดเป็นสัมมาสมาธิ พอสัมมาสมาธิมันยกขึ้นสู่วิปัสสนา มันเป็นมรรคเป็นผลของใจดวงนั้น
ใช่ไหม ใจดวงใดไม่มีมรรค ใจดวงนั้นไม่มีผล ใครไม่มีการกระทำ คนนั้นจะมีผลตอบแทนไม่ได้
ธรรมทั้งหลายมาแต่เหตุ ถ้าเหตุมันไม่สมควร เหตุมันบิดเบี้ยว มันก็ทำให้บิดเบี้ยวของมันไป
เหตุ เห็นใหม่

เทวเม ภิกขเว ทางสองส่วนไม่ควรเสพ อุตตกิลมถานุโยค ทำแล้วมันไม่ได้สิ่งใดเลย กาม
สุขัลลิกานุโยค โอ้ย! มีความสุขๆ สุขมันก็ตายอยู่นั้นไง มัชฌิมาปฏิปทา กระหืดกระหอบ
เลย ทำให้มันพอดีๆ พอดีๆ ของใคร พอดีของกิเลสของตน

ใครชอบสิ่งใด ใครปรารถนาสิ่งใด มันรักสิ่งใด มันหวงสิ่งใด มันหวงของมันนะ แต่ถ้าใคร
ที่ไม่ชอบ ไม่รัก ไม่หวง โอ้ย! ไม่ต้องการ ปล่อยวาง ไม่สนใจอะไรเลย

ใครบอกปล่อยวางๆ ปล่อยวางขนาดไหนมันยังไม่มีกิเลสเข้าไปถึงใจดำ เราเข้าไปถึงของ
รักของมันนะ มันดีดมันดันตันทีนะ ใ้อ่าปล่อยวางๆ เดี่ยวเผลอมาแล้ว นี่ไง เพราะมันไม่เป็น
ความจริงใจ

ถ้าเป็นความจริง ธรรมทั้งหลายมาแต่เหตุๆ เหตุเป็นอย่างไร คนเป็นจริงๆ มันต้องมีเหตุ
มีผลของมัน ถ้ามีเหตุมีผลของมัน เห็นใหม่ คุณสิ ทำดีดีกว่าขอพร เราอ่อนวอนขออะไรนะ ไปวัดไปวา
พรมน้ำมนต์

หลวงตาท่านบอกว่า ฐู่เห่า พ่วงๆ ฐู่เห่าทั้งนั้นนะ

ทำดีๆ ขึ้นมา นี่มาวัดมาวา มาวัดมาวาขึ้นมาฟังธรรมๆ ฟังธรรมนี้มันตอกย้ำหัวใจของเรา ถ้าจะเป็นคนดี คนดีมันต้องเป็นคนดีที่จิตใจของเรา เราเป็นพุทธมามกะ เราเป็นลูกศิษย์ขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เราเป็นชาวพุทธไง

ถ้าเป็นชาวพุทธ เวลาคนที่ใจเป็นธรรมๆ นะ เขาเห็นพระตามถนนหนทาง เขาอยากส่ง อยากเสีย อยากค้าชู ไ้พระของเราเนะ มันอยากจะไปทัศนศึกษา นี่มันไม่พอดีหรอก

เวลาคนที่ใจเป็นธรรมๆ นะ เห็นสิ่งใดแล้วมันอยากจะทำชู อยากจะช่วยเหลือเนะ จะช่วยเหลืออะไร ช่วยเหลือคนที่เป็นคนดี เห็นไหม

พระที่ตีๆ นะ คุณสิ หลวงปู่สุวัจน์ท่านเล่าให้เราฟังเอง เราไปอยู่กับท่านนะ “หงบเป็นคนที่ไม่ไหน”

“ผมคนจังหวัดราชบุรีครับ”

“เออ! ภูเดินไปภูเกิด เดินไปตั้งแต่นครปฐม นอนมันทุกสถานี โยมเขามาเฝ้าแหนเลย ‘ท่านอาจารย์จะไปไหนครับ’ ‘ไปภูเกิด’ ‘ทำไมท่านอาจารย์ไม่ขึ้นรถล่ะครับ’ มันถามทุกสถานีเลยนะ แต่มันไม่ซื้อตั๋วให้สักใบ”

แต่ด้วยสัจจะด้วยคุณธรรมของพระที่ท่านมีสัจจะท่านไม่เอ่ยปากขอใคร ท่านไม่เคยบอกใคร ท่านเดินจากกรุงเทพฯ ไปถึงภูเกิดนะ แล้วคนข้างทาง “ทำไมท่านไม่ขึ้นรถ ทำไมท่านไม่ขึ้นรถ” ก็ภูไม่มีตั๋วซื้อตั๋ว

แต่ถ้าเป็นเราเนะ ปากพล่อย รีบๆ บอกเลย “จะไปภูเกิดๆ ถ้าส่งเสียพระไปเดินทางจะได้บุญเยอะนะ” เขาซื้อบัตรให้ ๑๐ ใบ

แต่ด้วยสัจจะของท่าน หลวงปู่สุวัจน์ท่านพูดกับเราเอง เราไปนอนเดินท่านนะ ไปอยู่กับท่าน ไปจับเส้นท่าน กลางคืนไปทำช้อว้ตรใจ “หงบมึงมาจากไหน”

“ผมมาจากราชบุรีครับ”

ไอ้โฮ! ท่านสาวไล่คนราชบุรีทั้งจังหวัดเลย เดินไปตลอดทั้งจังหวัด “ท่านอาจารย์ไปไหน ท่านอาจารย์”

“จะไปภูเก็ต ทำไมท่านอาจารย์ไม่ขึ้นรถไฟล่ะ รถไฟมันวิ่งไปอยู่ไหน ทำไมท่านอาจารย์เดินเอา”

ท่านอาจารย์นี่ใจโง่ ไม่รู้จักขึ้นรถ

มันพูดทุกคนเลยนะ แต่มันไม่เคยซื้อตั๋วให้สักใบหนึ่ง

แต่ผู้ที่มีศีลเขามีสัตย์ เขาไม่เคยอ้อนวอนขอใครทั้งสิ้น เขาไม่เคยบอกใครเลยทั้งๆ ที่เขาจะได้นั่งรถไฟไป ไม่ต้องเดินไปเป็นเดือน แต่ท่านก็เดินไป นี่พระที่ดี พระที่ดีแล้วถึงที่สุดท่านสิ้นสุดแห่งทุกข์ หลวงปู่สุวัจน์เป็นพระอรหันต์ คนที่จะเป็นพระอรหันต์มันต้องมีแววอย่างนี้ มันมีสัตย์ มันไม่กะล่อนปลิ้นปล้อน ไม่หลอกหลวงใคร ไม่ปลิ้นปล้อน

ไอ้เรานะ “ไอ้โฮ! จะไปทัศนศึกษา ไอ้โฮ! เผยแผ่ธรรมนะ ถ้าโยมร่วมมือ ไอ้โฮ! โยมได้บุญมากเลย ช่วยกันค้าจุนศาสนา ศาสนาที่จะมั่นคงเพราะพวกโยมนี่แหละช่วยกันควักตังค์ซื้อตั๋วให้ไปบินรอบโลก”

นี่เวลาทำไปไง นี่ทำดีดีกว่าขอพร ทำดีๆ ขึ้นมา ฟังธรรมๆ ฟังธรรมขึ้นมาให้เรามีสติมีปัญญา ถ้ามีสติปัญญาขึ้นมา ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า “อานนทฺ เถอบอกเขานะ ปฏิบัติบูชาเราเถิด ปฏิบัติบูชาเราเถิด”

มาวัดมาวาขึ้นมาๆ เพื่อมีแนวทาง พอมีแนวทางขึ้นมา ฟังธรรมๆ ให้มันสะเทือนใจ พอมันสะเทือนใจขึ้นมา อยู่ที่ไหนมันก็ทำคุณงามความดีได้ อยู่ที่ไหนก็ภาวนาได้ อยู่ที่ไหนก็ค้นคว้าหาหัวใจของเราได้ เราเดินไปที่ไหนใจก็ไปกับเรา เรานอน ใจก็นอนกับเรา เรากิน ใจก็กินกับเรา เราโกรธ ใจก็โกรธกับเรา เราทุกข์เรายาก ใจก็ทุกข์ก็ยากกับเรา

เวลาเรามีความสุข ใจมันบอกว่าเบาๆ เราจะมีความสุขนะ เหมือนกับขนนก เวลามันทุกข์มันยากมันเหมือนกับภูเขา มันปีบปีสไฟของตน แล้วก็จะไปหาพระ ฟัง! หาย ฟัง! หาย

ทำดีดีกว่าขอพร เรามีสติปัญญา องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าก็เป็นมนุษย์ใน บรรดาสัตว์สองเท้าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าประเสริฐที่สุด

เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าประเสริฐที่สุดเพราะองค์สมเด็จพระสัมมาสัม พุทธเจ้าได้ชำระล้างกิเลสต้นหาความทะยานอยากในใจขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แล้ว “มารเอ๋ย เธอเกิดจากความดำริของเรา เราจะไม่ดำริถึงเจ้า เจ้าจะเกิดบนหัวใจของเราไม่ได้ อีกละ ไม่ได้อีกละ”

แต่ของเราอยู่ไหนละมารนะ อยากได้ออยากดี อยากดังอยากใหญ่ อยากตะครุบเงา อยากโดยที่ไม่ได้อะไรเลย

เวลาหลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นท่านสอนนะ ให้สงบระงับ ให้ละให้วาง ให้ละให้วาง ให้อสิ่งที่เป็นปัจจัยเครื่องอาศัยวัตถุใครๆ ก็หาให้ได้ทั้งสิ้น สิ่งหัวใจของเราไม่มีใครหาให้ได้ แม้แต่องค์ สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ายังบอกว่า เราเป็นคนแค่นี้ทางบอกแนวทางเธอเท่านั้น

เพราะใจมันจะเอาเครื่องที่ไปจับใจได้ มันต้องเอาใจของตนเองที่ไปจับ สิ่งที่มีความรู้สึก มันจะรู้จากตัวมันเองได้มันต้องมีสติปัญญาเอาความรู้สึกนั้นเข้าไปจับ

แต่ของเรา เรามีสติปัญญาโลกียปัญญา ปัญญาที่ส่งออก เอาความรู้สึกของเราไปจับ ไปจับทฤษฎี ไปศึกษา เราส่งออกหมดเลย ส่งออกไปจากใจของตน

ไม่มีใจ คนตายคิดไม่ได้ คนไม่มีจิต ไม่มีความรู้สึก คนที่มีความรู้สึกนั้นคือเขามีจิตของเขา แต่จิตของเขา เขาไม่เคยเข้าไปรู้จิตของเขาเลย เวลาเขาจะรู้เขาก็ส่งออกไปรู้เรื่องภายนอก ทั้งสิ้น

แต่ธรรมชาติขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นท่านบอกให้ทำ ความสงบของใจเข้ามาก่อน ทำความสงบใจของคนเข้ามาก่อน ความสงบของใจคือ สัมมาสมาธิ นั่นคือตัวใจของเรา แล้วตัวใจของเราถ้ามันยกขึ้นสู่วิปัสสนาได้

เหมือนเด็ก เด็ก ถ้าสอนให้มันเอาตัวรอดได้ เด็กถ้าสอนให้มันหาอยู่หากินได้ มันจะเอา ชีวิตมันรอดได้ เด็ก ถ้าสอนให้มันเอาตัวรอดไม่ได้ เรามีแต่เลี้ยงดูดูแลมันมาตลอด แล้วเวลา ปล่อยไปแล้วมันเอาชีวิตมันรอดไม่ได้

ถ้าใครไม่เข้าไปหาใจของตน หาใจของตนไม่เจอ มันจะเอาใจของตนรอดไม่ได้ ทำสัมมาสมาธิไม่เป็น ภาวนาไม่เป็น คนภาวนาไม่เป็นอย่ามาพูดเรื่องธรรมะ ไร้สาระ

แต่ถ้าเป็นความจริงๆ ความจริงเราไปวัดไปวาทีเพื่อเหตุนี้ไง เราไปวัดไปวาเพื่อศึกษา ศึกษาเพื่อเอาความจริง ทำได้ดีกว่าขอพร ไม่ใช่อ่อนวอนขอใครทั้งสิ้น แต่ฟัง เพราะอะไร

เพราะเวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจะ การฟังธรรมๆ สิ่งที่ได้ยินได้ฟังแล้ว สิ่งที่ไม่เคยได้ยินได้ฟัง สิ่งที่มีมันเป็นความสงสัย สิ่งที่ยังสงสัยมีความแก้ไขนะ นี่อันนี้สงสัยของการฟังธรรมๆ

ฟังธรรม ควรฟัง เราฟังทั้งนั้นนะ ใครจะเทศน์ใครจะสอน ฟังมันทั้งสิ้น กาลามสูตร อย่าเชื่อทั้งสิ้น เอามาพิสูจน์ก่อน มันจริงหรือเปล่า มันจริงหรือไม่จริง ถ้ามันไม่จริง มันพิสูจน์ได้ มันพิสูจน์ได้ว่ามันหยาบเป

ดูสิ หลวงปู่สุวัจน์ “ท่านอาจารย์จะไปไหน” “จะไปภูเก็ต” “ทำไมท่านอาจารย์ไม่ขึ้นรถล่ะ” นี่ท่านไม่พูดสักคำ เดินไปจนถึงภูเก็ต นี่ท่านพูดกับเราเอง แล้วคิดดูสิ “หงบ มึงคนที่ไหน” “คนจังหวัดราชบุรี”

คนจังหวัดราชบุรีนี่ไม่สามารถซื้อตั๋วรถไฟให้อาจารย์สุวัจน์แม้แต่ใบเดียว แล้วก็ตอกหน้ากูนี่ ไปอยู่กับท่าน

ไปดูใช้พวกนั้นทัศนศึกษาๆ เผยแผ่ธรรมๆ สิ ชนกันไป สุวรรณภูมิแหม่งเต็มสุวรรณภูมิเลย ชนกันไป

นี่ไง เพราะคนมีปัญหาจำนวนมากปัญหาน้อยไป ถ้าปัญหามันมาก เราศึกษาของเรา เราจะปฏิบัติบูชาขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เราจะค้นคว้าหัวใจของเรา ถ้าเราค้นคว้าหัวใจ ทำได้ดีกว่าขอพร

นี่เป็นมงคลชีวิตนะ มงคลชีวิต เราเห็นพระพุทธรูปศาสนาเจริญรุ่งเรืองงอกงาม ใ้โฮ! ตื่นเต้น อลังการนะ แต่หัวใจของชาวพุทธไม่มีคุณธรรมแม้แต่้อย ถ้าหัวใจของชาวพุทธมีคุณธรรมขึ้นมาบ้าง ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว

คนที่เขาจะทำความชั่วนั้นเป็นเพราะเหตุผลของเขาจะไปกว้านฟันกว้านไฟเผาหัวใจของเขาเอง เพราะพระพุทธศาสนา องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าวางธรรมวินัยนี้ไว้เป็นที่น่าเชื่อถือของสังคม พอเป็นที่น่าเชื่อถือของสังคม สังคมก็อยากจะเชิดชูบูชา

คนที่เป็นธรรมๆ เขาก็ทำความเป็นธรรม แล้วเวลาทำ เวลาเอาจริงเอาจังขึ้นมามันก็เข้าสู่ใจของผู้ที่ประพฤติปฏิบัตินั้น

แต่คนที่เข้ามาหาผลประโยชน์ หากความเชิดชู ตัวเขาเองไม่มีคุณสมบัติสิ่งที่จะทำคุณงามความดีขึ้นมาไม่ได้ ก็มาอิงมาแอบแล้วตัดดวงหาผลประโยชน์จากศาสนานั้น

แต่ถ้าเป็นครูบาอาจารย์ของเราะ ท่านพยายามหลีกเลี่ยงพยายามเว้น สิ่งใดที่เป็นวัตถุ เป็นประโยชน์กับสังคม ก็ให้มันอยู่กับสังคมนี้ ถ้าสิ่งนั้นเราไปแบกรับภาระขึ้นมาหนักหน่วงจนกระเสือกกระสน จนไม่เป็นอันมีเวลาที่จะรักษาใจของตน มันจะเป็นพระขึ้นมาได้อย่างไร

หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นท่านมีสิ่งใดท่านทิ้งไว้ที่นั่น ท่านไม่แบกรับสิ่งที่เป็นวัตถุว่าเป็นสมบัติของเรา มันเป็นสมบัติของสังคม สังคมที่เขาช่วยเหลือเจือจานกันนั้น ควรจะให้สังคมนั้นได้เจือจานเพื่อความสงบระงับ ถ้าสังคมใดร่มเย็นเป็นสุข สมณะชีพราหมณ์จะได้มีโอกาสประพฤติปฏิบัติ

แล้วถ้าสมณะชีพราหมณ์ที่เป็นที่ติงาม เป็นที่เคารพบูชาของสังคม เป็นที่น่าเชื่อถือ สิ่งที่จะเป็นเสาหลักในพระพุทธศาสนา มันต้องมีหลักมีเกณฑ์ในหัวใจของมันเพื่อประโยชน์กับมัน ให้ออย่าให้หลักมันหลักปักช้ำควายไถ เอนไปทางนั้น เอนไปทางนี้ เห็นคนนั้นมาก็อยากไปกับเขา เห็นคนนี้ก็อยากไปกับเขา เห็นคนใหญ่คนโตมา ไหลไปทั่ว

นี่ไง โลกธรรม ๘ มีลาภเสื่อมลาภ มียศเสื่อมยศ ยศถาบรรดาคัดดีมันเป็นเหยื่อล่อ เหยื่อล่อโมฆบุรุษ ตายเพราะลาภ ตายเพราะสักการะ ตายเพราะการชื่นชมของคน

แต่ครูบาอาจารย์ของเราไม่เป็นเช่นนั้น ธรรมเหนือโลกๆ ธรรมต้องยิ่งใหญ่ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ากราบธรรมๆ

ธรรมคืออะไร ธรรมคือเหตุและผล มันมีเหตุผลอะไร สิ่งที่ทำมีเหตุผลอะไร เหตุผลมันยิ่งใหญ่ขนาดไหน เหตุผลของใครมันจะยิ่งใหญ่ไปกว่าการเกิด การแก่ การเจ็บ การตาย

เวลาเจ็บไข้ได้ป่วยขึ้นมาจะโอดโอย ดีดดิน จะเป็นจะตาย เวลาที่มันแข็งแรงมันมีอำนาจ
วาสนา มันไม่ปฏิบัติ มันไม่ทำ มันไม่เคยรู้จักตัวมันเอง มันดีแต่เห็นแต่คนอื่นชั่ว คนอื่นเลว คน
อื่นทั้งนั้น มันเองไม่เคยรู้จักตัวมันเองเลย เวลามันเจ็บไข้ได้ป่วยขึ้นมาจะมาอดอดนอน

แต่เวลากรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไม่เป็นเช่นนั้น เริ่มต้นตั้งแต่เราเลย
เด็กน้อยฝึกหัดมันให้มันรู้จักรักษาตัวมันเอง

นี่ก็เหมือนกัน เราชาวพุทธไง ทุกคนต้องหายใจเข้านี่ก็พุท หายใจออกนี่ก็โธ ทุกคนต้อง
เข้มแข็ง ทุกคนต้องแข็งแรงขึ้นมา ทุกคนต้องมีสติปัญญา พระพุทธศาสนาอยู่ที่ใจ

สิ่งที่ประพฤติปฏิบัติขึ้นมาเวลาถึงที่สุดแห่งทุกข์ๆ ใจ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
หรือสัตว์ชนสัตว์หรือสัตว์ที่หัวใจ จิตนี้สำคัญมาก คนตายแต่ละภพแต่ละชาติก็ตายแต่ภพชาตินี้
เท่านั้น แต่จิตมันไปเสวยภพเสวยชาติตลอดไป องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแก้ไขที่นั่น พอ
แก้ไขที่นั่นนะ เวลามันจบสิ้นใจ ไม่เกิด ไม่แก่ ไม่เจ็บ ไม่ตาย ไม่เกิด ไม่แก่ ไม่เจ็บ ไม่ตาย มันก็
ไม่ไปเกิดเป็นผลของวิภวภูติ เกิดตั้งแต่เทวดา อินทร์ พรหมลงมา

การที่จะรู้สัตว์ชนสัตว์เขาหรือสัตว์ชนสัตว์ในหัวใจนั้น ถ้าหัวใจนั้นมันไม่เกี่ยวข้องกับสิ่ง
ใด ถ้าหัวใจนั้นไม่ผูกพันกับสิ่งใด หัวใจนั้นมันเป็นอิสระแล้ว หัวใจนั้น ธรรมะสอนลงที่นี้ ถ้า
ธรรมะสอนลงที่นี้ หัวใจนั้นถ้าได้ฝึกได้ฝน หัวใจนั้นถ้ามีสติปัญญาแล้ว มันเป็นประโยชน์กับใจ
ดวงนั้นใจ นี้ใจ ไม่ต้องขอพร ไม่ต้องขอพรใดๆ ทั้งสิ้น

เวลาหลวงตาท่านพูดไป เวลาท่านอยู่ที่วัดนะ เวลาพระมากกราบมาไหว้ ท่านถามพระ
อุปัฏฐาก “นั่นมันใครนะ” เราเห็นว่าเป็นพระ แต่ท่านเห็นว่าเป็นเปรต

ท่านพูดนะ แม้แต่ญาติโยมที่เข้ามาหาเรา เรายังมองหน้าเขาได้สนิทกว่ามองหน้าพระ
พระนี่มองหน้าไม่ได้เลย เพราะมันทะลุเข้าหัวใจ มันเห็นเลยว่ามึงมาทำไม จะมากกราบหลวงตา
แล้วถ่ายรูป แล้วเอารูปนั้นไปแขวนไว้ที่วัด นี้ใจ กุณฺโณศิษย์หลวงตาใจ แต่ในใจมันละ

ท่านถามเลย “ไอ้พวกนี้มันใครวะ” ทั้งๆ ที่เขาเป็นพระ ท่านก็เห็นกับลูกตานี้แหละ แต่
ท่านไม่ยอมมอง ไม่ยอมมอง ไม่อยากดูเลยนะ เพราะมันเป็นอะไรละ

ทำดีดีกว่าขอพร ถ้าเรามีสติปัญญาของเจ้านะ เรามีพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ สิ่งที่เป็นพระพุทธรูปนี้เป็นสัญลักษณ์ เป็นสัญลักษณ์ขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ถ้าใครหายใจเข้านี่ก็พุท หายใจออกนี่ก็โธ จิตสงบแล้วเราจะได้องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พุทธะ สิ่งที้องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าปรารถนา คือผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน ผู้รู้ในหัวใจของเจ้านะพุททะแท้ๆ

แล้วถ้ามันยกขึ้นสูวิปัสสนานะ ใ้อที่เราสวดธัมมจักขุ เราจะเห็นชัดเลย อ้อ! มันเป็นอย่างนี้เอง พระอัญญาโกณฑัญญะมีดวงตาเห็นธรรมไง นี่ก็เพราะธรรมจักร ธรรมจักรคือสังขารธรรม คือธรรมที่มันเคลื่อนไป มันเคลื่อนแล้วมันถอยกลับอีกไม่ได้ ถ้ามันเคลื่อน ถ้าใจมันมีแล้วมันถอยกลับไม่ได้ มันถอยกลับไม่ได้ มันเป็นจริงเป็นจังอย่างนั้น

นี่ไง ถ้ามันเป็นจริงเป็นจังขึ้นมา เราจะรู้จะเห็นของเราขึ้นมา ถ้าเรารู้เห็นขึ้นมา องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ากราบธรรมๆ กราบธรรมอย่างนี้ไง กราบธรรมในหัวใจที่มันเป็นจริง ใจ กราบธรรมในหัวใจที่เป็นจริง ที่เป็นจริงขึ้นมาจากสังขารจะความจริงอันนั้นไง แล้ววางธรรมวินัยนี้ไว้

ใ้อพวกเราเหยียบย่ำทำลาย ข้ามไปข้ามมา ไม่เห็นคุณงามความดี ไม่เห็นอะไรเป็นจริง อะไรเป็นเท็จ ไม่เห็นสิ่งใดมีคุณค่า มองข้ามไปแล้วดูๆ คำๆ แล้วก็ทัศนศึกษา

ประกาศ โยมเรียไรเงินส่งให้เราไปเมืองจีนเที่ยวทุกมณฑลหน่อยได้ไหม เราจะไปเผยแผ่ธรรม ไปเผยเชื้อโรคใจ แต่ใจมีงันนะ ใจมีงันมีคุณธรรมแค่ไหน มันเป็นจริงขึ้นมาหรือยัง ถ้าเป็นจริงๆ ขึ้นมานะ มันจะเป็นประโยชน์ไง

นี่พูดถึงว่า ไปวัดไปวาไปเพื่อเหตุนี้ ไปเพื่อมีการกระทำ ไปให้หัวใจเราฉลาด ฉลาดขึ้นมา กับตัวเราเอง แล้วไม่เป็นเหยื่อใครทั้งสิ้น ไม่เป็นเหยื่อ โมหมบุรุษตายเพราะลาภ ลาภสักการะ ทำลายมนุษย์ทั้งหมด เอวัง